

Ο π. Γεώργιος Μπέτας μίλησε μετά τον Δ' Κατανυκτικό Εσπερινό

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως](#)

Διαβάστε την ομιλία του πατρός Γεωργίου Μπέτα που εκφώνησε μετά τον Κατανυκτικό Εσπερινό στον Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος Αμπελοκήπων της Ιεράς Μητροπόλεως Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως.

Σεβασμιώτατε ,

Σεβαστοί Πατέρες,

Αγαπητοί μου εν Χριστώ αδελφοί,

Στη μεγάλη λεωφόρο της Μετανοίας, όπως χαρακτηρίζεται η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, φωτεινούς σταθμούς για εσωτερική, πνευματική ανασύνταξη αποτελούν οι Κατανυκτικοί Εσπερινοί την Κυριακή το απόγευμα.

Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως σήμερα και ακούσαμε πριν από λίγο: «Μέγιστον θαύμα! Το Ξύλον οράται, εν ώ Χριστός σαρκί εσταυρώθη. Προσκυνεί ο Κόσμος και φωτιζόμενος ανακράζει: ...Μακαρίζω Σε το άχραντον Ξύλον, τιμώ και προσκυνώ εν

φόβω και Θεόν δοξάζω».

Η ανηφορική οδός της Νηστείας τροφών και παθών, καθώς περνούν οι ημέρες, αρχίζει να κάνει φανερή την κόπωση. Οι ψυχές αισθάνονται την ανάγκη για ενθάρρυνση, για ενίσχυση. Γι' αυτό η Μητέρα Εκκλησία προβάλλει τον Σταυρό του Κυρίου, για βοήθεια και ανακούφιση. Θα Τον αφήσει όλη την εβδομάδα στο κέντρο του ναού ως πηγή Φωτός και Δυνάμεως, ως στήριγμα για αντοχή και ανάταση. Θα μείνει εκεί θυμίζοντας την ανοιχτή αγκαλιά της Σταύρωσης και ακτινοβολώντας τη λαμπρότητα της Ανάστασης.

Γράφει ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν αναφερόμενος στο Συναξάρι της ημέρας: «Τη αυτή ημέρα, Κυριακή τρίτη των Νηστειών, την προσκύνησιν εορτάζομεν του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού».

Επειδή στη διάρκεια της νηστείας των σαράντα ημερών, κατά κάποιο τρόπο κι εμείς σταυρωνόμαστε, νεκρωνόμαστε από τα πάθη, έχουμε την πίκρα της ακηδίας και της πτώσης, γι' αυτό υψώνεται ο τίμιος και ζωοποιός Σταυρός, για αναψυχή και υποστήριξή μας. Μας θυμίζει τα πάθη του Κυρίου Ιησού Χριστού και μας παρηγορεί... Είμαστε σαν τους οδοιπόρους σε δύσκολο και μακρινό δρόμο που, κατάκοποι, αν βρουν κάποιο ευσκιόφυλλο δένδρο κάθονται για λίγο να αναπαυθούν και ανανεωμένοι συνεχίζουν τον δρόμο τους...

Έτσι καθησυχασμένοι θα αρχίσουμε το δεύτερο μέρος της Σαρακοστής. Η έμφαση τώρα μετατοπίζεται από μας, από τη δική μας μετάνοια και την προσπάθεια, στα γεγονότα που έγιναν για μας και για τη σωτηρία μας».

Είναι γεγονός ότι καθώς αντικρίζουμε τον Σταυρό του Κυρίου, ο νους μας ανατρέχει σε όλα τα γεγονότα των τελευταίων ημερών της ζωής του Χριστού πάνω στη γη. Συγκινούμαστε με τις τελευταίες παραβολές Του, τις υποθήκες και παραινέσεις Του, με την υπέροχη Προσευχή Του. Παρακολουθούμε τη θριαμβευτική είσοδό Του στην Ιερουσαλήμ, θέλουμε να παρακαθίσουμε στον Μυστικό Δείπνο μαζί Του. Γεθσημανή, Σύλληψη, Πάθος, Ταφή. Και πάντα, βαθιά μέσα μας, νιώθουμε ένα φτερούγισμα στην καρδιά για την πολυπόθητη Ανάσταση.

Ας μας επιτραπεί από την αγάπη σας, Σεβασμιώτατε, να σταθούμε σε τρία γεγονότα – ορόσημα αυτών των ημερών. Τρία σημεία που το καθένα δίνει το δικό του χρώμα, το δικό του μήνυμα, αφήνει το δικό του αποτύπωμα όχι μόνο στα γεγονότα των ημερών εκείνων, αλλά σε όλους τους αιώνες που ακολούθησαν. Το καθένα γίνεται σύμβολο, τρόπος, οδοδείκτης για την πνευματική πορεία όλων μας.

Πρώτον, θα σταθούμε σε ένα φιλί: Το φιλί του Ιούδα.

Το Πάθος του Κυρίου μας ξεκινάει με ένα φιλή. Ένα φίλημα που οδήγησε στα καρφιά και το ακάνθινο στεφάνι. Το φιλή της Προδοσίας. «Ιούδας, είς των δώδεκα, έδωκεν αυτοίς σημείον λέγων: Ον αν φιλήσω, αυτός εστί. Κρατήσατε αυτόν. Και ευθέως προσελθών τω Ιησού είπε: Χαίρε, ραββί, και κατεφίλησεν αυτόν».

Είμαι η τρομακτική νύχτα της αρχής του Σταυρού. Τα τριάντα αργύρια, η τιμή της προδοσίας, ήδη έχουν πληρωθεί. Το χέρι, που στο ίδιο τραπέζι έλαβε το ψωμί και το κρασί, ήταν κιόλας γεμάτο με το αντίτιμο της πώλησης, «την τιμήν του τετιμημένου».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος στη θαυμάσια ομιλία του για την Προδοσία του Ιούδα μάς τονίζει: «Για να μάθουμε καλά και του προδότη όλη τη μανία, και του μαθητή την αχαριστία να γνωρίσουμε, και του Δεσπότη την ανείπωτη φιλανθρωπία, ας δούμε τούτο: ακριβώς όταν η πόρνη μετανούσε, όταν καταφιλούσε τα πόδια του Κυρίου, τότε πρόδιε τον Διδάσκαλο ο μαθητής...».

Ένα φιλή στα Πόδια με ταπεινωση απέναντι σε ένα φιλή στο Πρόσωπο με τη θρασεία παρρησία του υποκριτή.

Θα αναρωτιόταν όμως κανείς: Εκείνος που είχε τη δύναμη να μεταστρέφει τις πόρνες και να τις κάνει να Τον ακολουθούν, δεν κατάφερε να κερδίσει την αγάπη του μαθητή του; Συνεχίζει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: « Είχε τη δύναμη να κερδίσει τον μαθητή, αλλά δεν επιθυμούσε να τον μεταβάλει αναγκαστικά στο καλό, ούτε με τη βία να τον προσελκύσει κοντά Του».

Ο Ιούδας, μαζί με τους άλλους Μαθητές, είδε, άκουσε, συνανέστραφη τον Υιόν του Ανθρώπου, ψηλάφησε τη Βασιλεία του Θεού. Νικήθηκε όμως από τη φιλαργυρία και το μίσος. Ενώ βρισκόταν δίπλα στη ρίζα της ενότητας που είναι ο Χριστός, αποκόπηκε σαν σάπιο κλαδί, παρασυρμένος από τα κύματα των πειρασμών.

Το πρόβλημα της προδοσίας και το πρόσωπο του Ιούδα απασχόλησε ιδιαιτέρως τους Πατέρες της Εκκλησίας και τους εκκλησιαστικούς συγγραφείς.

Οι Ευαγγελιστές τού προσάπτουν ως κίνητρα τη φιλαργυρία και την επίδραση του σατανά. Έτσι καταντά να προδώσει τον Διδάσκαλό του, αλλά και την ίδια του την ψυχή εξαιτίας εκείνης της ύπουλης απειλής η οποία δεν βρίσκεται πάντα έξω από μας, αλλά ιδιαιτέρως μέσα μας. Μέσα μας γίνεται η επεξεργασία των πραγμάτων, των γεγονότων, των αισθημάτων. Και χαράσσουμε τότε μια πορεία ζωής στρωμένη με πράξεις εγωισμού, φιλαυτίας, ζηλοτυπίας, αχαριστίας. Ένα δρόμο που οδήγησε τον Ιούδα, αλλά και όλους τους Ιούδες του κόσμου στην προδοσία, στην αποτυχία και την απώλεια.

Η Υμνολογία της Εκκλησίας μας με μια φράση σύντομη και κοφτή περιγράφει την προδοσία και τον τρόπο της: «Μισών εφίλει, φιλών επώλει». Λέξεις που δείχνουν την αγοραπωλησία, τον υποβιβασμό των αισθημάτων σε επίπεδο συναλλαγής.

«Με φίλημα ήρθες να προδώσεις τον Υιό του Ανθρώπου;», ήταν η ερώτηση που έλαβε ο Ιούδας μετά την πράξη του, σύμφωνα με τον Ευαγγελιστή Λουκά, ενώ την ίδια στιγμή οι στρατιώτες συνελάμβαναν τον Ιησού.

Το φιλί, την πιο γλυκιά και τρυφερή έκφραση αγάπης και στοργής χρησιμοποίησε ο Ιούδας για να προδώσει τον Διδάσκαλό του. Φοβερό! Αντιφατικό! Παίρνει την κορυφαία απόδειξη της αγάπης και τη μετατρέπει σε αιώνιο σύμβολο Προδοσίας! Με φίλημα σηματοδοτεί την αρχή των Παθών και του Θανάτου.

Ένας σύγχρονος πνευματικός πατέρας (ο π. Λίβυος) γράφει: «Πόσο αλήθεια απέχει το φιλί από το καρφί; Για όσους προδόθηκαν έστω μια φορά... Ξέρουν καλά ότι η απόσταση από το «σ' αγαπώ» μέχρι «σε μισώ» είναι ελάχιστα βήματα αχαριστίας.

Ο κόσμος στα Ιεροσόλυμα υποδέχεται τον Ιησού. Ζητωκραυγάζει. Χαίρεται και τον ανακηρύσσει Βασιλιά του... Όταν όμως θα καταλάβουν ότι ο Χριστός δεν έχει τίποτα στη γη πέρα από τον άραφο χιτώννα του, όταν αισθανθούν ότι δεν ήρθε να φέρει πόλεμο, αλλά μιλάει για αγάπη, ειρήνη, αδελφοσύνη, φως και χαρά... θα ζητήσουν με μίσος την εξόντωση του. Το «ωσαννά» θα μετατραπεί μέσα σε λίγες μέρες στη γεμάτη εκδίκηση ιαχή «σταυρωθήτω».

Είναι τότε ακριβώς που προδίδουμε αυτόν που κάποτε αγαπήσαμε. Που σκοτώνουμε εκείνον που ποθήσαμε. Όταν αντιλαμβανόμαστε ότι δεν είναι εκείνος που εμείς πιστεύαμε και φαντασιωνόμαστε.

Στην πραγματικότητα δεν αγαπάμε τον άλλον γι' αυτό που είναι, αλλά για εκείνο που εμείς θα θέλαμε να είναι.

Ο Χριστός δεν είναι αυτό που ήθελε ο κόσμος. Εκείνο που περίμενε στη φαντασία

του. Ένας ισχυρός επαναστάτης, με δύναμη, εξουσία, βία, τιμωρία, πόλεμο και συντριβή. Ο Χριστός είναι αγάπη, τρυφερότητα, αποδοχή, συγχώρεση, ευθύνη, θυσία».

Και σε ένα άλλο πνευματικό κείμενο επισημαίνεται: «Μοιάζουμε καμιά φορά οι άνθρωποι του σήμερα με τον Ιούδα! Ενώ μας έχει αποκαλυφθεί η αλήθεια και η αγάπη του Χριστού, την πουλάμε για τα αργύρια της καταξίωσης, της αποδοχής από τους Φαρισαίους του κόσμου τούτου, για να σβήσει από μέσα μας η φωνή της συνείδησης για την πορεία χωρίς Θεό! Και ενώ ζούμε χωρίς αισθήματα, θεωρούμε πολλές φορές ότι αγαπούμε ή εκφραζόμαστε μ' εκείνα τα ψεύτικα φιλιά της ηδονής, της υποκρισίας, του δόλου!».

Ο Μητροπολίτης Αντώνιος του Σουρόζ μάς το ξεκαθαρίζει: «Δύο είναι οι πόλοι της καρδιάς: Ή θα αγαπάς τον Ιησού ή θα τον προδίδεις. Τρίτη κατάσταση δεν υπάρχει. Κανείς δεν στάθηκε αδιάφορος μέσα στην Ιστορία απέναντι στον Ιησού. Κάποια οπωσδήποτε στάση θα έχεις πάρει απέναντί Του. Ή θα του πλένεις τα πόδια με τα μύρα της αγάπης σου ή θα τον προδίδεις με την ικανοποίηση του εγωισμού σου».

Αδελφοί μου,

Ο Χριστός ήρθε ανάμεσά μας και ξεκίνησε έναν πόλεμο καρδιάς, έναν πόλεμο ολόκληρης ζωής. Έφερε την επανάσταση, όχι αυτήν που περίμεναν οι Ιουδαίοι, αλλά την επανάσταση στην ανθρώπινη καρδιά. Αυτό είναι το βασίλειο που διεκδικεί. Από αυτήν θέλει να εκδιώξει το κακό και να την κάνει κατοικία Του. Και αν αμέτρητες φορές Τον προδίδουμε, Εκείνος άπειρες φορές προσμένει τη μετάνοιά μας.

Το φιλί που δόθηκε για τα τριάντα αργύρια στοίχισε στον Ιούδα την απώλεια και την αιώνια τιμωρία και επηρέασε όσο κανένα άλλο γεγονός τη χριστιανική και την παγκόσμια ιστορία. Κομμάτια κι εμείς της Ιστορίας του Θεού, ας Του ψιθυρίζουμε συνειδητά: «Ου φίλημά Σοι δώσω καθάπερ ο Ιούδας».

Το δεύτερο σημείο στο οποίο θα σταθούμε είναι ένα βλέμμα: Το βλέμμα του Χριστού στον Πέτρο από την αίθουσα του συνεδρίου όπου Τον ανέκριναν οι αρχιερείς και οι Γραμματείς.

«Στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τω Πέτρω, και υπεμνήσθη ο Πέτρος του λόγου του Κυρίου, ως είπεν αυτώ ότι, πριν αλέκτορα φωνήσαι, απαρνήση με τρεις. Και εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς» (Λουκ. 22, 61).

Οι τρεις ιεροί Ευαγγελιστές Ματθαίος, Μάρκος και Λουκάς περιγράφουν αυτή τη σκηνή με πολύ εκφραστικό τρόπο. Για τον Πέτρο την ώρα εκείνη συμβαίνουν δυο συγκλονιστικά γεγονότα: Το ένα: «αλέκτωρ εφώνησε». Και το δεύτερο: «στραφείς ο Κύριος ενέβλεψε τω Πέτρω». Τα μάτια του Πέτρου συναντούν τη ματιά του Κυρίου. Και τότε θυμάται! Και τότε συντελείται ο σεισμός στην ψυχή του!

Το βλέμμα του Κυρίου είναι γεμάτο νόημα. Βλέμμα πόνου, βλέμμα σιωπηλού παράπονου. Είναι ένας σπαραγμός, μια εσωτερική αναστάτωση.

Μόλις έχει γίνει αρνητής ο Μαθητής που θα κρατήσει τα κλειδιά της Βασιλείας του Θεού, η Πέτρα όπου θα στερεωθεί η Εκκλησία του Χριστού, ο Απόστολος που θα στηρίξει τους αδελφούς του στους κατοπινούς αγώνες τους.

Γράφει ο π. Δανιήλ Αεράκης: «Πώς έφθασε να αρνηθεί τον Διδάσκαλο; Πώς μπόρεσε μπροστά σε μια παιδίσκη να πει: «ουκ οίδα τον άνθρωπον»; Αυτός δεν είναι που πριν λίγες ώρες μόνο είχε δηλώσει: «Μετά Σου έτοιμος ειμί και εις φυλακήν και εις θάνατον πορεύεσθαι»; Πώς τώρα άλλαξε;

Κατά καιρούς ξεσπάει ένα ηφαίστειο. Φοβερή η λάβα του. Πρώτα βρισκόταν εν υπνώσει. Κοιμόταν. Ξαφνικά ξυπνάει. Και η λάβα του ξαπλώνεται στη γύρω περιοχή απειλητικά.

Ηφαίστειο ήταν η καρδιά του Πέτρου. Θερμόαιμος. Κόχλαζε από αγάπη για τον Χριστό. Αλλά το ηφαίστειο σε κάποια στιγμή βρέθηκε εν υπνώσει. Το έσβησε η δειλία. Ο Πέτρος έγινε αρνητής. Για λίγο όμως. Για πολύ λίγο. Αμέσως ξαναφούντωσε το ηφαίστειο της αγάπης μέσα του.

Το πρώτο ξέσπασμά του, η πρώτη λάβα του είναι τα καυτά δάκρυα της μετανοίας του. «Εξελθών έξω ο Πέτρος έκλαυσε πικρώς».

Ύστερα το μεγάλο ξέσπασμα της πυρακτωμένης καρδιάς του: Η ομολογία και το κήρυγμα».

Για τη μετάνοια έχουν γραφεί χιλιάδες σελίδες. Και όμως! Τώρα μόνο δύο λέξεις είναι αρκετές για να δείξουν όλη τη συντριβή και τη μετάνοια του Πέτρου: «έκλαυσε πικρώς».

Ένα λυτρωτικό κλάμα, γιατί η καρδιά γνώριζε και τα βλέμματα το έδειξαν. Γιατί ο

μεγαλύτερος πόνος του Χριστού δεν ήταν τα μαστιγώματα και οι εμπαιγμοί, αλλά η άρνηση των δικών Του ανθρώπων.

Το παραπονεμένο βλέμμα του Χριστού συντρίβει και πληγώνει όσο τίποτε άλλο. Ποιος μπορεί να το αντέξει; Μας κοιτάζει σιωπηλά και παραπονεμένα κάθε φορά που Του γυρίζουμε την πλάτη, που Τον ξεχνάμε, που Τον αρνιόμαστε, που δεν Τον εμπιστευόμαστε, που Τον αποκαλούμε Κύριο, αλλά δεν Τον ακολουθούμε.

Λέει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα μας κοιτάξουνε εκείνα τα γλυκύτατα μάτια, τα γεμάτα ανείπωτη αγάπη και στοργή και τρυφερότητα, θα μας κοιτάξουν παραπονεμένα και τότε θα 'ναι, που δεν θα ξέρουμε πού να πάμε να κρυφτούμε».

Το βλέμμα του Κυρίου στον Πέτρο προκάλεσε τη συντριβή και την αλλαγή. Κι εμείς, αδελφοί μου, όλοι είμαστε κάτω από το στοργικό βλέμμα Του. Κι από εμάς περιμένει την έμπρακτη επιστροφή, το πρώτο βήμα προς τη σωτηρία.

Το βλέμμα Του είναι πρόσκληση μετανοίας.

Αν επιστρέψουμε σε Εκείνον, αναγνωρίζοντας την αδυναμία μας, εξομολογούμενοι τα αμαρτήματά μας, δείχνοντάς Του την απόλυτη εμπιστοσύνη μας, σίγουρα θα μας δεχθεί με τη φιλόνητο στοργή Του.

Πολλές φορές βρισκόμαστε στη θέση του Πέτρου. Δίνουμε στον Κύριο υποσχέσεις που συχνά από δειλία και ολιγοπιστία παραβαίνουμε.

Όμως στην ερώτησή Του: «Σίμων Ιωνά, αγαπάς με;», μπορούμε μαζί με τον Πέτρο να απαντήσουμε: «Ναι, Κύριε, Συ οίδας ότι φιλώ Σε».

Το τρίτο σημείο θα το αντιμετωπίσουμε με δέος και προβληματισμό: είναι μια σιωπή: Η σιωπή του Κυρίου μπροστά στον Πιλάτο.

«Λέγει αυτό ο Πιλάτος: ουκ ακούεις πόσα σου καταμαρτυρούσι; Και ουκ απεκρίθη αυτό προς ουδέ έν ρήμα, ώστε θαυμάζειν τον ηγεμόνα λίαν», διηγούνται ο Ματθαίος και ο Μάρκος. «Ο δε Ιησούς απόκρισιν ουκ έδωκεν αυτό», θα μας πει και ο Ιωάννης.

Η σιωπή είναι μία μορφή συμπεριφοράς. Διαβάζουμε τις απόψεις ενός σύγχρονου επισκόπου: «Καθ' όλη τη δημόσια δράση Του, ο Χριστός είχε απαγορεύσει οποιαδήποτε αναφορά στην ιδιότητά Του ως Υιού του Θεού. Είχε ζητήσει να σιωπήσουν οι δαιμονισμένοι που θεράπευσε, ο λεπρός που γιάτρεψε, ο Σίμων

Πέτρος».

«Ο δε Ιησούς εσιώπα». Στον πόνο και στον θρίαμβο. Και όταν έκανε τα θαύματα, και όταν δεχόταν τα ραπίσματα. Και όταν εισέρχεται θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα, και όταν ερωτάται από τον αρχιερέα Καϊάφα, τον Πιλάτο, τον βασιλιά Ηρώδη: «Ουδέν αποκρίνη; ουκ ακούεις πόσα σου καταμαρτυρούσιν; Ο δε Ιησούς εσιώπα».

Ίσως γιατί δεν υπάρχουν λόγια και λέξεις που θα μπορούσαν να περιγράψουν την αλήθεια που αφορά το Πρόσωπό Του.

Ο μακαριστός γέροντας Μωυσής ο Αγιορείτης με τον απaráμιλλο λόγο του θα μας πει: «Ο δε Ιησούς εσιώπα. Δεν είναι μόνο ενώπιον του Πιλάτου στο Πραιτώριο που σιωπά ο Χριστός... Πολλές φορές δεν δίνει καμιά απάντηση. Θεωρεί ότι δεν βγαίνει τίποτε με τα λόγια. Ότι θα μιλούσε και δεν θα Τον άκουγαν. Ότι θα έπεφταν οι λόγοι Του στο κενό... έβλεπε την ηθελημένη κώφευση των ανθρώπων, είχαν αφτιά και δεν τα χρησιμοποιούσαν. Ο Χριστός δεν χάιδευε ακοές. Δεν έλεγε αυτά που ήθελαν να ακούσουν. Έτσι με νόημα σιωπά».

Και παρακάτω ο γέροντας σημειώνει: «Όταν στην πρόκληση απαντά κανείς με τη σιωπή, τότε χαμηλώνει την ένταση, διακόπτει τη συνέχεια, ταπεινώνει την οργή, σβήνει τον θυμό και σιγάζει δύσκολες καταστάσεις... Σημασία όμως έχει και το ήθος και το ύφος και ο τρόπος αυτής της σιωπής... Μεγαλύτερη δύναμη χρειάζεται κανείς να σιωπήσει παρά να μιλήσει. Η σιωπή όμως θέλει κυρίως ταπείνωση...».

Και σοφά μας συμβουλεύει: «Η σιωπή του Θεού έχει λόγο, νόημα, σκοπό και αξία. Μας απομακρύνει από την επιπολαιότητα της βιασύνης, μας διδάσκει την υπομονή, την καρτερία, την ταπείνωση, την ελπίδα... Θέλει δυνατά πνευματικά κότσια η μαθητεία στη σημαντική και αξιοπρόσεκτη σιωπή του Θεού». «Οι άλλοι δεν βρίσκονται πάντοτε πλάι μας για να μας ακούνε, αλλά και για να τους ακούμε. Λέγει ένας σοφός: «Ο Θεός μας έδωσε δύο αφτιά και ένα στόμα – περισσότερο να ακούμε και λιγότερο να μιλάμε»... Η σιωπή συντροφεύει τις μεγάλες ώρες των αγίων. Τις ιερές ώρες της περισυλλογής, της αυτοσυγκέντρωσης, της μελέτης, της προσευχής. Τις ώρες της σιωπής τελεσιουργούνται τα μεγάλα θαύματα... αυτή είναι η γλώσσα του μέλλοντος αιώνας..., θα τονίσει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Ο πιστός τελικά δεν ρωτά, δεν μιλά, μόνο ακούει. Ο Θεός δεν ανακαλύπτεται, αλλά αποκαλύπτεται».

Και αποκαλύπτεται στην ησυχία, τη σιωπή. Τη σιωπή που γεννά την άσκηση.

Ο Μητροπολίτης Αντώνιος του Σουρόζ μάς εφιστά την προσοχή: «Η συνάντηση του

Θεού μαζί μας μέσα σε επίμονη προσευχή, πάντα οδηγεί στη σιωπή. Πρέπει να μάθουμε να ξεχωρίζουμε δύο ειδών σιωπές. Τη σιωπή του Θεού και τη δική μας εσωτερική σιωπή... Μια συνάντηση δεν γίνεται ποτέ πλήρης και εις βάθος αν τα δύο μέρη που την πραγματοποιούν δεν είναι σε θέση να παραμείνουν σιωπηλοί μεταξύ τους. Όσο χρειαζόμαστε λόγια και έργα και χειροπιαστές αποδείξεις, σημαίνει ότι δεν φτάσαμε στο βάθος και στην πληρότητα που αποζητάμε... η εσωτερική μας σιωπή μάς οδηγεί στη συνάντηση του Θεού και με τον Θεό και διά του Θεού στη συνάντηση του διπλανού μας».

«Μπροστά στον Πιλάτο ο Χριστός παρέμεινε σιωπηλός, γιατί άραγε; αναρωτιέται ο Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς. Τι ήθελε ο Κύριος να δείξει προς τους ανθρώπους; Η αμαρτία της γλώσσας είναι η συνηθέστερη και η πιο συχνή αμαρτία. «Ει τις εν λόγω ου πταίει, ούτος τέλειος ανήρ», λέει ο Απόστολος Ιάκωβος (Ιακ. 3,2)...

Όταν ένας μετανοημένος άνθρωπος ξεκινά να βαδίζει τον δρόμο του Θεού – όταν αρχίζει να ζει σύμφωνα με τις εντολές του Θεού – πρέπει να πασχίζει να αποφύγει να αμαρτήσει με τη γλώσσα. Αυτός ήταν ο κανόνας που έβαλε στον εαυτό του ο μετανοημένος προφήτης Δαβίδ. .. Να ένας θαυμάσιος κανόνας για όποιον θέλει να θεραπευτεί από την αμαρτία του».

Σεβασμιώτατε και αγαπητοί αδελφοί,

Σήμερα, στο μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, καλούμαστε οι πιστοί για μια επανατοποθέτηση της ζωής μας μπροστά στο Μυστήριο του Πάθους του Κυρίου.

Ο Χριστός του Σταυρού, του Πάθους, της Σιωπής, της Αγάπης, της Ελευθερίας θα σταθεί απέναντί μας. Μας ατενίζει όλους, όπως τον Πέτρο, βυθίζοντας μέσα μας τη ρομφαία του βλέμματός Του για να διχοτομήσει τις προδοσίες και τις αρνήσεις μας, για να καυτηριάσει την αμαρτία μας. Δεν μας εξαναγκάζει για τίποτε. Σιωπά και περιμένει τη μετάνοιά μας.

Πλησιάζουν οι ημέρες που θα ζήσουμε το Πάθος του Κυρίου. Τις λίγες εβδομάδες που απομένουν για την πνευματική μας προετοιμασία, μαζί με τον π. Anthony Bloom ας προβληματιστούμε, ας αναρωτηθούμε:

«Τις μέρες που έρχονται θα παρασταθούμε στο Πάθος του Χριστού. Θα είμαστε μέρος του πλήθους που θα περικυκλώσει τον Χριστό, τους Μαθητές και την Θεοτόκο. Καθώς θα ακούμε τα αναγνώσματα, καθώς θα παρακολουθούμε τις Ευχές της Εκκλησίας, καθώς οι εικόνες του Πάθους θα διαδέχονται η μία την άλλη μπροστά στα μάτια μας, ας θέσουμε στον εαυτό μας το ερώτημα: «Μέσα σ' αυτό

το πλήθος, πού βρίσκομαι εγώ, ποιος είμαι; Ένας Φαρισαίος; Ένας Γραμματέας; Ένας προδότης; Ένας δειλός; Ποιος; Ή μήπως στέκομαι ανάμεσα στους Αποστόλους;»...

Μα και αυτούς τους κατέβαλε ο φόβος. Ο Πέτρος Τον αρνήθηκε τρεις φορές, ο Ιούδας Τον πρόδωσε, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης αποκοιμήθηκαν την ώρα ακριβώς που ο Χριστός είχε ανάγκη από την ανθρώπινη αγάπη και υποστήριξη, οι άλλοι μαθητές το 'βαλαν στα πόδια, κανείς δεν έμεινε εκτός από τον Ιωάννη και τη Θεοτόκο... Ας ρωτήσουμε για άλλη μια φορά τον εαυτό μας: ποιοι είμαστε και ποια είναι η θέση μας μέσα σ' αυτό το πλήθος. Είμαστε με την ελπίδα ή με την απόγνωση, με τι;».

Αδελφοί μου,

Ο Κύριός μας περιμένει. Περιμένει το φίλημα της ταπεινής αγάπης, της πίστης και της αφοσίωσής μας.

Περιμένει να στρέψουμε προς το Πρόσωπό Του το υϊκό βλέμμα μας νοτισμένο από τα δάκρυα της συντριβής.

Ας σιωπήσουμε και ας αφήσουμε τις καρδιές μας να μιλήσουν μαζί Του.

Να ακουστεί μόνον ο ήχος της μετανοίας μας. Αμήν!